

*Орест Корсовецький,
поет, перекладач, педагог
(м. Черноморськ, Крим)*

**ЛИСТ ДО С. ШЕЛКОВОГО
ВІД 4.III. 1989 р.**

Сергію Костянтиновичу, славний друже!
Ви не станете гніватися, коли в кінці цього листа прочитаєте, чому я так затягнув з відповіддю на Ваш лист від 24 січня та прикладені прекрасні поезії, і тільки зараз, одержавши «Три времени судьбы» з таким зворушливим дарчим підписом, пишу Вам ці рядки.

Перш, ніж це з'ясувати, вітаю з душі визначну у Вас подію — вихід збірки поезій! Відразу ж скажу, що вона безперечно вдалася. Як художньо, так і ідейно.

*Зазывы утиного кряка
Слышны далеко над водой,
И ящериц ловит собака,
Прибрежной шурша лебедой... —*

це справжня високохудожня поезія, де є все, що її визначає: надзвичайна прозорість думки і разом з тим такі фарбисті образи, що змальована картина відразу ж постає перед очима.

Разом з цим Ви дуже радуєте мене своєю позицією Громадянина, високо ставлячи це звання. Думаю, що в подальшому Вам по силі й по душі створити багато нових творів в цьому напрямку, розкриваючи якнайглибше і свою позицію, і створивши галерею людських образів, Ваших сучасників, ровесників з їх розумінням цієї позиції. Дуже це потрібно, не лише в неспокійному, сьогоднішньому вируванні, а й на віки, поки ми є народ, держава. Гостро відчуваєте Ви зв'язок часів, відповідальність за духовну спадщину. Все є в Вас для створення галереї образів Громадян, благословляю Вас на це!

Багато цілком зрозумілого трагізму у Ваших розмислах. Та зараз на цьому настояно чи не більшість того, що публікується взагалі. Думається мені, що спрямувавши світло на незнищиму

й в пережиті трагічні часи Людянність, на Душу, збережену хай там що, Ви пішли б своїм, не протореним ще ніким шляхом. Бачу у Вас можливості для цього.

Дуже хочу, щоб на Вашу збірку з'явилася хороша рецензія розумного й людяного критика. Це Вам допомогло б на подальшому шляху.

Якщо зможете передайте від мене якнайсердечнішу подяку невідомій мені Юнні Мориц за чудову передмову!

Ось поки і все стосовно Вашої книжки.

«Отривки хроніки» — справжня і потрібна громадянська поезія. Думаю, що «Поэма горечи высокой» говорить ще більше. Сподіваюся прочитати її в дні нашої зустрічі. Про неї, зустріч, і поговоримо зараз.

На кінець травня і початок червня в нашій домівці ніби не передбачається гостей. З радістю привітали б Вас тут. Тільки, Сергію Костянтиновичу, не на два дні, а на далеко більший термін, і не одного Вас, а з дружиною та донечкою (якщо ж сім'я збільшилася, то це ж прекрасно!). Тут же найкращі в Криму пляжі, найчистіше і найтепліше море. Отже закликаю планувати саме таку зустріч.

Думаю, що моя автомашина не ламається, і я зможу зустріти Вас чи то в Євпаторії, чи в Сімферополі, зможемо поїздити по різних тутешніх пляжах. Використаємо якнайповніше можливості і для поетичного спілкування, і для моресонцезляжної терапії. Отже чекаємо Ваших міркувань з приводу всього цього. Можемо не лише листуватися, а й розмовляти по телефону. Наш — 91-1-42. Особливо телефон буде потрібний, коли купуєте квитки і повідомите дату Вашого прибуття, номери поїзду та вагону.

Я сам зараз віршую дуже повільно, бо є та причина, що не дала мені змоги відповісти Вам вчасно на Ваш лист від 21 січня. Справа в тому, що до нашої хати вдерлося лихо. Мусив відвезти дружину в Сімферопольську онкологічну лікарню на операцію. Діагноз — рак молочної залози. Цілий місяць жив тільки дорогою. А це — в обидві кінці 6 годин лише одної їзди. Дуже виручала власна автомашина.

Зараз Хіма Федорівна (по-справжньому Файзрахманівна, вона — татарка з Башкірії) вже дома і почуває себе непогано. Думаю, що на час нашої зустрічі все це буде позаду, і ми зможемо добре використати всі можливості, які тут є. Хіма Федорівна теж хоче бачити Вас, ось тільки що ще раз про це нагадала, довідавшись, що я пишу Вам

У нас вже зацвітає мигдаль. Але дні переважно похмурі або вітристі. Та все ж поменшало лебедів, диких качок, що зимують

напроти наших вікон, у гавані. Зазеленіла травиця. Прилетіли і задуділи горлиці.

Написав я синові в Ленінградське військово-політичне училище про Вашу книжку. Було б непогано, якби Ви знайшли для нього екземпляр. Адресу Рустамову надсилаю. Це була б перша у його житті книжка, подарована автором, тим паче справжнім поетом!

Ось тепер ніби і про все, хоч коротко, написав.

Обіймаю Вас! Сердечні вітання Вашій родині!

Орест Корсовецький.

ЛИСТ ДО С. ШЕЛКОВОГО ВІД 10.XI.1990 р.

Дорогий та любий Сергію Костянтинівчу!

Півмісяця ми з Химією Федорівною пробули в Ленінграді, куди їздили на випускні торжества військового училища, котре з відзнакою, червоним дипломом закінчив наш син Руслан. Але про це нижче, а зараз — про найголовніше — Вашу книжку «Шиповник, сто сердец дарящий», що прийшла в мою хату якраз на повернення додому.

Насамперед — з душі Вам дякую за неї! І за висловлене такими сердечними словами бажання почути мою думку. Я постараюся ще висловити її, але більш глибоко — у наступному листі. А зараз, після першого прочитання, — про перші, тому, думаю, головні враження.

1. У книжці дійсно, згідний з анотацією, лунають громадянські мотиви в поєднанні з поетичною художністю, котра так припала мені до серця при перших Ваших публікаціях, з якими Ви знайомили мене напочатку нашого спілкування. Сергію! Це дуже важливо! Писав про це Вам чимало. І якщо хоч крапелька моєї заслуги в цьому мужнінні Вашому як поета-громадянина є, то чого ще мені бажати! Ви не з тих, кому багато разів треба повторювати одне й теж. Самі побачите дальші горизонти, впевнено виїшовши на вірний шлях творчості. А безперечний Ваш талант на цьому правильному шляхові розквітатиме все пишніше, бо матиме найживодійніші для цього живильні соки.

2. Дуже радію, що, як і раніше, пишете Ви не абстрактними поняттями, за котрими немає ні зорового, ні слухового, ні інших почуттів, а конкретними образами, котрі бачаться, чуються, та взяті з безпосередніх вражень від природи, від живих людей. Це,

Сергію, рідкісний дар, і Вам доля дала його щедро. В цьому Ваша сила. Бачте, чуйте, відчувайте доторком, сприймайте аромати і з цього продовжуйте творити свої образи. Коли вже зараз Ви так не схожі на інших віршописців, то що буде у Вашій, наприклад, п'ятій книжці! Дуже хотів би дожити до неї і порадіти за Вас, як завжди радію, як тепер.

3. Вже не раз відзначав багатство Вашої ритміки. Радію, що і в цьому напрямку Ви багатішаєте, множите свої скарби і не схожі на інших, котрі ніяк не можуть вийти за межі, скажімо, ямбу, і то лише чотири- та п'ятистопного. Це я вважаю ще однією важливою складовою Вашої поетичної особливості.

4. Як не дивно, але у Ваших російськомовних поезіях відчуваю в багатьох місцях... українського поета! Дуже цікаво... Чи не розвиток це нової грані Вашої поетичної особистості? Якщо так, то бачу Ваші нові перспективні горизонти, дуже своєрідні. Чи не там Ваше, тільки Ваше, нове слово в Поезії? Йшов цим шляхом, скажімо, Едуард Багрицький, та Ви ж — з іншого покоління, з іншого часу, так що багато можете сказати не сказаного ніким. Ні до чого не закликаю, але в подальшому буду дуже цією Вашою особливістю цікавитися.

От поки і все попередньо про Вашу нову збірку, дорогий друже. У наступному листі занурюся в глибини окремих Ваших поезій, окремих строф.

Вітаю Вас з отриманням квитка члена СПУ і СП СРСР! Я його ще не маю. Може вже прислали в Сімферополь. Ще туди не дзвонив після повернення з Ленінграда.

Тепер коротко про наші сімейні новини. З Ленінграда Руслан полетів у Магадан за Сніжаною та сином Арсеном, котрого Сніжана народила 21 травня і після цього примудрилася-таки скласти держіспити в педінституті.

В Ленінграді молодий батько купив розкішну коляску для сина, ванночку, спакував свої речі. Все це ми відправили багажем і як тільки прибули, привезли з Євпаторії до Черноморська. Ледве впоралися — треба було зустрічати в Сімферополі молоду сім'ю. Віддали їм нашу з Хімою Федорівною кімнату, самі перейшли у вітальню.

Руслан одержав призначення в Одеській військовий округ, чому ми дуже порадили, бо це близько від нас. 31 липня йому треба приступати до роботи. Завтра я і Хіма Федорівна поїдемо до Євпаторійського морського порту, щоб купити Русланові квиток до Одеси, де він мусить одержати призначення у конкретну військову частину.

Як бачите, часу для творчості в мене небагато. Але є вже дещо таке, котрим я хотів би поділитися з Вами, особливо вірші про кримських татар, над якими я зараз працюю.

Тут, в одному селі Чорноморського району, відшукав я, Сергію, справжній поетичний талант — дуже і дуже скривджену здоров'ям дівчину Світлану Коношенко, котра, незважаючи на таке прізвище, не знає ані слова українською, пише, як і Ви, російською. Сергію! Чи не змогли би Ви десь надрукувати її вірші, хоча б у газеті? Повторюю, у неї справжній, дуже своєрідний талант. Замість здоров'я, доля дала їй його щедро. Було б благородною справою допомогти їй!

Обіймаю! Найщиріші вітання Вашій родині!

Орест.